

„Minden jó, amit megérdemeltünk”

Pilinszky János - Marhabélyeg

Igazából én se tudom ki vagyok, de mégis megpróbálom ezt most megfogalmazni. Magamba és magam köré tekinteni, hogy mégis mi kellett ahhoz, hogy idáig eljussak, hogy hová is tartok, egyáltalán ezt akarom-e, hogy legyen, vagy csak az élete sodrása visz és vitt eddig is?

Ahhoz, hogy magamról elmélkedjek ki kell nyissam az emlékeimet, a kis fekete füzetem és olvasnom kell, olvasnom az elmúlt hat év során megszületett verseim, ezeket néhol beillesztem a mondandómba.

Ha elkezdek a moston gondolkodni, sokszor ott lyukadok ki, hogy nincsen. Én nem vagyok a jelenben. Én nem vagyok.

Fekete füzet II (2024. 03. 21.)

*Fáj visszanézni az elfáradt lapokat
Tisztán látni a temérdek küzdelmet
Tudva, hogy máshogy is csinálhattam volna
Az arc aki ezeket régen írta*

Mert Ő akkor meghalt és csak a hegei látszanak.

Hat év. Talán ott kezdődött a mostanáig tartó küzdés, vagy hát, akkor fáradtam bele annyira, hogy megpróbáltam valahogy küzdeni vele. Magamba nézve, a hat év csak annyit jelöl, hogy dokumentáltam az érzéseim, akkor láttam meg, hogy ki kell adjam magamból, mert nem jó az irány amerre tartok. De talán akkor álltam meg, akkor haltam meg, először és lehet nem utoljára.

Csábítás (2019. 11. 12.)

- részlet -

*Reggelente sétálok a tetején,
A szűz hóban lábam hagyom.
A hegy szélére lépek
Az aljába vágyom,
Zuhanni a messzeségbe.*

Meghaltam és azóta nem tudom, hogy ki is vagyok valójában, elveszítettem a személyiséget, önmagam a küzdelem során.

Színház (2022. 08. 27.)

- részlet –

*Már nem vagyok valódi, már...
Az életem egy sikeres színház
Hol a színész is elhiszi, ő más
Értem már sajnós nem kár*

Talán ez a játék, a küzdelem vagyok. A küzdelem magam ellen.

(2020. 06. 01.)

*Lelkemben vihar tombol
a szívem küzd az eszem ellen.
Szívem él, de halott.
Eszem kiáll az élet mellett.
A harcnak nem lesz vége,
míg az egyik fel nem adja.
Beismerem félek,
de ha veszítek, nem lépek vissza.*

De ahogy sok harcnak, ennek sincs értelme, legalábbis sokszor ezt láttam és azóta is vissza-visszatérő motívum a mindennapjaimban. Ez a küzdés változtatott bennem a legtöbbet. Ez a küzdés határoz meg engem. A büszkeség, a gyűlölet és nem mellesleg a hit. Ez a három tartott és tart életben, ezeket fogom kifejtani az elkövetkezendőkben.

A büszkeség, a kiskori menekülés a regényekbe, a sok álomba, hogy én vagyok Winnetou vagy Old Shatterhand. Elég nagy nyomot hagytak bennem a kicsiként olvasott történetek, mindig is lenyűgözött az indián büszkeség, ahogy túrték a fájdalmat és bármit megtettek azért, hogy ne érje őket szégyen. Ragaszkodtak az ideológiáikhoz, a hagyományaikhoz, a végsőig küzdöttek egy olyan szörny ellen, melyről tudták, hogy nem fogják tudni legyőzni. Kicsiként konkrét indián akartam lenni, nem is egy farsangot töltöttem jelmezben.

A két vadnyugati legenda mellé két magyar csoda alak is belépett, Toldi Miklós és Kinizsi Pál.

Sajnos mára már nem tudok a Toldiból idézni, azonban az emlék mindig is kedves marad számomra. Ahogy ülök dédmamám ágya szélén, feszülten hallgatva a kazettáról a történetet, pedig már sokadjára játszottuk le, az ott töltött napjaim mindegyikén legalább egyszer követeltem, hogy dédimmel meghallgassuk. Sokszor ő is felemlegette, hogy milyen lelkesen mondtam a magnóval együtt a szöveget. Talán ez a kapcsolat ragasztotta belém Toldi sziluettjét, de mindenképp megnyerte a kisfiúi világképem, hisz a malomkő nehéz és ha azt

valaki el tudja hajítani, az mindenképp nagyon erős. Kinizsi Pál a különböző regényekből állt elém, ha becsukom a szemem, még ma is látom egy nagy fekete csataménen, kezeiben egy-egy pallossal, körülötte törökök hatalmas halma és ő pedig büszkén és mosolyogva bámul a messziségbe, hisz megvédte az országát, az embereit.

Majd később az indiánok képe elveszett, a két magyar lovas elvágatott, csak a büszkeséget hagyták maguk mögött. A büszkeséget, mely nem engedte, hogy bevalljam akár saját magamnak is, nem, hogy édesanyáméknak, hogy fáj az élet. A büszkeség, mely megnyugvást és örömet hozott, mikor elég erőset tudtam ütni a falba, hogy a földre lassan csöpögjön a vérem és mégis csöndben tudtam állni és lenyelni a könnyeim. A büszkeség mely nem engedte, hogy bárki előtt sírjak, még ha a dédim sírja fölött is állok. Viszont ez a büszkeség mondatja velem azt, hogy nem szabad megálljak, hogy „le kell vágjam az összes bennem lakozó törököt”, hogy a gyengeséget, a feladást nem engedhetem meg magamnak, én, mint személy, mint ember ennél nagyobb vagyok.

A gyűlölet, talán nem hangzik úgy, mintha ez egy olyan pozitív erő lenne, hisz nem az. Azonban életben tart, még ha nem is a legjobb indokból. A gyűlöletnek kell hogy legyen egy tárgya, személy, tárgy, eszme, azonban nem tudok gyűlölni, nem megy, hisz ki tudja a másik mégis min megy keresztül. A tárgyokban és eszmékben pedig mindig meg lehet találni a jót, a hasznosat, ha az ember reálisan áll a világhoz, nincs is szüksége, hogy bármit is utáljon. De akkor mégis mit gyűlölök?

Magamat.

Mese (2022. 08. 28.)

- részlet -

*Fel akarom gyűjtani a hidat
Mely összeköt a múlttal
El akarok felejtetni mindent
Mi megfájdítja a szívem*

*Le akarom rombolni magam
Sajnos ez már nem halad
Nem vezet ez sehova se
Egy rosszul megírt mese*

*Legyőzném a főhőst
Leesne a szívemről a kő
Nem szenved már tovább
Nem látja szerettei porát*

Gyűlölöm magamat. Valahol azon a szinten járok, ahol már azt is nehéz elhinni, hogy egyáltalán valaki más szeret engem. Abban még inkább kételkedem, hogy egyáltalán megérdemelném-e, hogy szeressen valaki. Hiába vannak körülöttem emberek akik a szemembe mondják és komolyan is gondolják, én nem hiszem el, hisz mégis, hogy lehet engem nem gyűlölni. Gyűlölni ahogy kinézek, ahogy viselkedem, ahogy beszélek, ahogy létezem és ahogy nem vagyok őszinte a világgal, hisz végig hazudom a napjaim.

Én (2020. 01. 06.)

*Két külön személy
Egy boldog, egy haldokló
De csak egy igaz*

A mosollyal, a jól vagyok és csak fáradt vagyok mondatokkal lerázva minden szánakozó tekintetet, hisz mi másért akarnának segíteni, ha nem szánalomból? Nem érdemlem meg és túl büszke vagyok hozzá.

Ez mégis hol tart engem életben? Eléggé ellentmondásos, de nem engedem meg magamnak a halál boldogságát. Nem engedhetem meg magamnak, hogy megnyugodjak, mert nem érdemlem meg. Nem érdemlem meg, hogy megszabaduljak a fájdalomtól és szenvedéstől, amivel magamat fojtogatom. Nem engedhetem, hogy a legnagyobb vágya teljesüljön annak, akit gyűlölök és megvetek.

A hitem kialakulása, formálódása is egy hatalmas küzdelem volt, hosszú volt az út amíg eljutottam a jelenlegi állapotomba. Kiskoromban megkereszteltek, minden vasárnap a misére menetel egy stabil pont volt. Ezt persze régen a kicsi énem se élvezte, unalmasnak tartotta. Aztán ez a hozzáállás megváltozott, megkomolyodott a hitem. Felismertem, hogy igen, Isten ott van mellettem és segít. Segített a mindennapokban, segített abban a küzdelemben, amit fentebb kifejtettem, segített küzdeni magammal, a gondolataimmal. Sokáig Isten tartott életben.

Aztán jött egy törés. Talán a legmélyebbre kerültem az életemben, akkor legalábbis biztos, hogy így éreztem, de egészen nyugodt voltam, Isten ott van velem. Imádkoztam, kerestem, beszéltem hozzá. De az eddigiekhez képest nem jött semmi válasz. Nem találtam meg azt a „melegséget”, amit akkor éreztem amikor velem volt. Kapartam, ástam, kerestem. Elkeseredetten kutattam, hogy mégis hol hagytam el, mit cselekedtem rosszul, amiért megérdemlem azt, hogy elhagyjon.

Emlékszem az estére, amikor ezt a mondatot kimondtam, megérdemlem, hogy elhagyott. Mint egy filmben az örült, kacagtam, jó hangosan és sírtam egyszerre. És ott, aznap

este eldöntöttem, hogy akkor nem is létezik Isten. Hiába volt vele istenélményem, hiába segített olyan sokat, nem, Isten nem is létezik. Ebben az állapotban, tagadásban éltem talán egy jó évet. Nehéz volt, a családom keresztény, az iskolám akkor keresztény, misékre muszáj volt menni és ha ki is mertem nyögni, hogy nem akarok menni, azt már nem tudtam kimondani, hogy mégis miért nem akarok. Nem volt szívem édesanyám szemébe mondani.

Azonban jobb lett, jobban lettem. Eltávolodtam Istentől és ezzel talán közelebb kerültem önmagamhoz. Igazából ezt én se értem, hogy mégis hogyan történt, de csak ezzel tudnám magyarázni ezt. Még mindig nem volt fényes a helyzet, de legalább elviselhető.

És jött egy legendás délután. Talán a legnagyobb fordulata az életemnek, a hitemnek viszont biztosan. Kedves olvasó most biztos azt gondolja, hogy visszatértem Istenhez vagy valami hasonló. Hát nem.

Egy átlagos nap volt, iskolából hazaérve, a szobámba mentem egyből, táskám be a sarokba, felvettem valami kényelmeset, befeküdtem az ágyamba és elkezdtem nyomkodni a telefonomat, mígnem elaludtam. Érdekes volt az álmom. Nem mentem sehova, nem történt semmi, ugyanúgy az ágyamba feküdtem és telefonoztam, viszont nyitva volt az ablak. Elkezdtek alakok formálódni kint az utcán és bent a szobámban is, talán lelkek vagy szellemek, igazából nem tudom. Egy alak kristálytiszta kezdett előttem ragyogni, aranyozott körvonalai voltak, ő maga is valahogy olyan aranybeütéssel rendelkezett. Egy idősebb, szakállas, nagyobb darab férfi volt, egyik oldalán egy kard, a másikon egy kürt. Ahogy ránéztem egyből az az érzésem támadt, hogy lát engem. Nem a szó hétköznapi értelmében, hanem konkrétan engem, aki eddig voltam, aki majd leszek. Egyértelmű volt, hogy ő nem holmi lélek vagy szellem, hanem valami feljebb való. Ezután csak kinyitottam a szemem és minden visszatért oda ahogy eddig volt, az ablak csukva, lelkek, szellemek sehol, ismét egyedül voltam a szobámban egy érdekes nyugodtsággal és kíváncsisággal a szívemben, hogy mégis mi vagy ki volt ez.

(2020. 08. 18.)

*Vannak isteneim akik minden imám után eltöltenek erővel és bizonyossággal
Mégis csak a halálomra tudok gondolni
Miért nem tudok boldog lenni?*

Megint kezdődött a keresés, de ez most más volt. Valami kézzelfoghatóbb után mentem. Ki kellett derítsem, hogy mégis ki volt az az alak a szobámban. Az eddigi tapasztalataimból és az érzésből, ahogy ott állt előttem, egyértelmű volt, hogy egy istent keresek, de mégis kit, hisz olyan sok van. Először persze körbejártam az egyértelműeket, görög, római, egyiptomi, majd

elkanyarodtam az ázsiai hitek felé is. Ez idő tájt jött ki valamelyik Bosszúállók film és mint jó fiatal, megnéztem a fiúkkal. Ott ütött meg a felismerés, mikor már kezdtem elengedni a keresést, megtaláltam. Ugyan közel sem volt megegyező mása a filmbeni karakternek az alak a szobámból – azóta tudom, hogy aggasztóan nem pontosak a Marvel istenábrázolásai – de felismertem. Ott volt nála a kard, a kürt is és látott mindent. Ő volt Heimdall. A skandináv isten, aki őrzi a Bifrösztöt és a kürtjének szava fogja jelezni a Ragnarök, a világvége kezdetét.

Ezt persze akkor nem tudtam, de amint hazaértem egyből belemélyedtem a mitológiába, először csak kis felszínesen, aztán rendes könyveket is olvastam, persze a Vikingek sorozat se maradhatott ki, azóta is hatalmas kedvenc. Ez a megtalálás és kutakodás valahogy nyugalmat rakott a lelkembe. Olyan motívumokat találtam ebben a számomra új hitben, amik egyből elkezdtek vonzani és sokszor azon kaptam magam, hogy bólogatok, hogy igen, nekem erre van szükségem. Ez nekem kell, ez az erő, a motiváció, a hit. Így hát elkezdtem imádkozni, elkezdtem hinni.

Megtaláltam azt, ami hiányzott, nem mintha előtte tudtam volna, hogy ez hiányzott, de most már velem volt. Nagyon más volt a kereszténységtől, de közben mégis nagyon közeli, pont a jó helyeken voltak különbségek, amire nekem szükségem volt. „A szeretlek, ezért jónak kell lenned, hogy a mennyországba kerülhess” mondatot leváltotta a „Csináld, amit akarsz, de élj dicső életet, harcolj, ha mellettünk akarsz küzdeni a Ragnarök során”. Ezzel egy nem ismert szabadság szabadult rám, mind a lelkemben, mind az életemben, mert ezután ismertem fel és vettem véget olyan kapcsolatoknak, amik nagyon durván romboltak engem. A lány kézfogást lecseréltem egy szilárd tekintetre, ami követ mindenhol, nem ítélik meg, megért és maximum röhög rajtam egy jót, hogy béna voltam.

Az istenek megadták azt a motivációt, amire szükségem volt, hogy tovább maradjak itt. Pont azt a kisfiús büszkeséget sikerült eltalálniuk, amire olyannyira támaszkodom. A cél, hogy nekem küzdenem kell, hogy a Valhallába kerüljek nem engedi, hogy magam vessek véget az itteni létemnek. Habár az eredeti vallás úgy tartja, hogy akkor visznek a valkűrök Odin mellé, ha fegyverrel a kezében, harc közben esel el, de ezt egy kis átértelmezéssel, modernizációval könnyen elfogadtattam magammal, hogy elég, ha küzdök magammal. Elég, ha küzdök magammal, a gondolataimmal, a démonjaimmal.

(2024. 08. 26.)

*Lassan értelmetlenné válik az ok
Az indok a harcokért, mert sok*

*Sok és fárasztó küzdeni magammal
Mert tudom nyerni én nem fogok*

Azonban az őszintét megvallva, sokszor megfordul a fejemben, hogy úgy is tud dicső halál lenni, ha elveszítettem a csatát, ami folytán eltérek az istenek oldalára. De nem, még nem adtam fel. Teperem magam előre és az istenek segítenek, erőt adnak, mutatják a rúnákon keresztül az utat, amit járhatok. Nem mondják meg, hogy azt kell járjam, csak lehetőségeket raknak eléem, én döntök. Megmutatják nekem, hogy mégis mi történik körülöttem, hogy mégis ki vagyok én, mit akarok, hova megyek.

Heimdall azóta is fontos szereplője az életemnek, amolyan védőszentem lett. Mindezt úgy, hogy a keresztény iskolából akkor még nem kerültem ki, hogy a keresztény közösségeknek azóta is tagja vagyok. és nagy dilemmákat is okoz számomra. És azt hiszem ez most a jelenem.

Egy keresztény ifjúsági mozgalomban van-e helyem nekem, mint pogánynak. Még ha a neveltetésemben, értékrendemben megegyezem a többiekkel, de vezethetem-e a gyerkeket, főleg, hogy a mozgalom egyik fő célja, hogy a tagokat közelebb vigyük Istenhez. Ahhoz az Istenhez, akit én megtagadtam és elfordultam tőle. Nem titok a hitem, ha valaki rákérdez, őszintén megmondom, nem rejtegetem. Szimbolikus ékszereket hordok, tetoválásom is van, ami a hitemre utal. És vannak is kellemetlenkedő pillantások. Elég durván tud ütni az a mondat, hogy „te vagy az ördög”, főleg egy pap szájából. Nagyon nehéz nap volt számomra. Kiskorom óta ismerem a papot, ezért elég könnyen leszólított erre a beszélgetésre. Megkérdezte, hogy akkor én most mégis, hogy vagyok Istennel, a hitemmel. Nem meglepő, hogy nem tetszett neki a válasz, elmeséltem szépen neki is a fentebb leírtakat. Erre jött a válasz, hogy szerinte csak megszállt engem az ördög, én vagyok az ördög és ezért gondolok és látok ilyeneket. Ez valamiért irgalmatlanul megütött és elindította azt a folyamatot, aminek folyamán lassan kihátrálok a mozgalomból, mely lassan tíz éve hatalmas része az életemnek, mind kapcsolatok, mind emlékek terén.

Kereszteződés (2022. 08. 27.)

*Azt hiszem már nincs mit ne tudnék,
Nincs fájdalom mit ne ismernék
Gyorsan köszönt be a tél
Már nem ad örömet az ölelés
Hullnak a levelek a könnyek helyett
Egyedül se találom a helyet*

*A helyet mit paradicsomnak hívnak
Ahol nyoma sincs a kínnak*

*Csak egy forrást látok előttem
Mely folyóként majd elnyeli a testem
Így kerül a lelkem mellé majd
Miután elhangzik az utolsó sóhaj*

Ismét eggyé lesz a kettő a sötét üresben

Ez a küzdés vagyok én. Ez a múlt alkotja azt, ami most vagyok. Nem sokat változtam az évek során, de közben mégis. Felnőttem, megedződtem. Van egy sejtésem, hogy a jövőm is ez lesz. Néha megüt a felismerés, hogy belekényelmesedtem, megszoktam a depressziót, már rendes aggódom, félek, ha véletlen nem vagyok jól. Amíg ezt nem küzdöm le, azt hiszem jövőm nem lesz csak múltam. Ha pár éve vagy akár csak egy éve felteszem a kérdést, hogy mégis mi az én jövőm, a válasz egyértelmű volt. Én 2026. februárjában meghalok. Nagyon sokáig ez volt az álláspontom, ennél messzebb és sokszor idáig se láttam, így sokszor nem tudom, hogy mégis mit akarok kezdeni az életemmel, pedig már most kellene meghozzak olyan döntéseket, amik az az utáni időt befolyásolják. Nehéz előre látni, sokszor nem is akarok, elég nehéz a mával törődni. Azonban az elmúlt időben kezd halványulni ez a dátum, de talán soha nem fog örökre eltűnni, az agyam hátsó bugyraiból. Fene tudja mi lesz akkor, merre leszek.

Ahhoz képest, hogy a magam jövőjéből mennyit látok, a világról elég határozott képem van. De, ami mindkettőben közös, az a borúlátás. A jelenlegi politikai helyzetre tekintve a nagyvilágban, nem sok jót kecsegtet szerintem a közeljövő, annyira, hogy valószínű sokunk nem lesz itt, hogy megmondja, hogy tíz év múlva 2035-ben mégis mi van.

Reálisnak tartom, hogy a következő maximum három évben bele fogunk csöppenni egy világháborúba és mint magyar, nem jósolok magunkat jó kilátásokat. Valós félelmem, hogy ismét rossz oldalra állunk, ha választanunk kell és még inkább tovább sanyargatjuk az országot. De a harc nem riaszt el, ha kell, akkor szívesen harcolok az országért. Nem a vezetésért, nem a politikusokért, mert azokból inkább nem kérek, hanem a családomért, az öcsémért és nővéremért.

Egyértelműen egy békés világot vágyok, ahol nem kell harcoljunk, nem kell figyeljük, hogy melyik nagyhatalom most éppen hogyan méregeti a ... az erejét. Ebben a világban valahol én is békésen élek, ideálisan nem egyedül, akkorra már akár egy saját gyerekekkel, stabil állással, de fene tudja.

Vízesés (2024. 03. 21.)

*Elveszett cinkék és borús felhők
Azt hiszem, tehetek az életembe egy vesszőt
Hisz a korsó összetört, nem iszik belőle senki*

Az biztos, hogy küzdök érte, hogy ez az ideális világ legalább magamnak és szeretteimnek összejöjjön. Talán ennyi önzőséget engedek magamnak. Ennyire vagyok makacs és még inkább büszke.

Párbaj (2025. 01. 22.)

*Talán meg kéne békélni a gondolattal
Egy helyre vagyok bezárva önmagammal
Fogni, tartani a magam kezét
És levágni a magam fejét*

Ahhoz, hogy tudjam folytatni, ahhoz, hogy valóban legyen jövőm bele kell törődjek, hogy ez vagyok én, hogy ez az én alapom. Önmagam nélkül nem tudok menni sehova.

Együtt vagyunk egyedül (2022. 04. 07.)

*Apró csillagok és a Hold,
A társaságom csak ez volt.
A könnyem már elfogyott,
A szívem már rég holt.*

*Csak nézek a semmibe,
Gondolom mi ennek az értelme,
Mikor nem vittem semmire?
Hol van még a messze?*

*Sokáig kéne még bírni,
Kinek van kedve sírni?
Szívem vaskapu rejti,
De a hullámot átereszti...*

*Egy dolog éltet,
Együtt vagyunk egyedül!*